

Rozhovor s postulátorom kauzy Montse Grases

Rozhovor s Mons. Josém Luisom Gutiérrezem Gómezem, postulátorom kauzy Montse Grases, pri príležitosti vydania súhlasu s dekrétom, ktorým sa vyhlasujú hrdinské cnosti Montse Grases.

27.05.2016

1. Mohli by ste nám v krátkosti priblížiť, aká bola Montse Grases?

Keď Cirkev vyhlasuje, že niekto žil kresťanské cnosti hrdinsky, nepochybne tým poukazuje na najdôležitejší črty tejto osobnosti. Preto musím na prvom mieste povedať, že Montse žila vieru, nádej a lásku tým najplnším spôsobom. A rovnako tak aj cnosti kardinálne a morálne. Bola veľmi zbožná a hľadala Boha celou svojou silou a v dokonalom spojení s každodennou skutočnosťou svojho života.

Montse bola dievča ako ostatné, ľudská, dokázala dávať nadprirodzený obsah tým najobyčajnejším skutočnostiam: rodinným vzťahom, priateľstvám dospievajúceho dievčaťa, práci, zábave, atď. Všetci, ktorí ju poznali, sa zhodovali v tom, že to bola príjemná žena – nebolo v nej nič vyumelkovaného –, a preto bola aj príťažlivá. Kvôli tomu sa s ňou mnoho dievčat v jej veku priatelilo a ona na tom veľkoryso stávala. Keď sa

zoznámila s Opus Dei, tieto svoje prirodzené dary využívala k tomu, aby svoje priateľky bez okázalosti a výstrednosti čo najviac priblížila k Bohu – rozprávala sa s nimi dôverne a osobne.

Bolo to šťastné dievča v plnom zmysle slova, a preto dokázala aj druhých nakaziť touto svojou radosťou za každých okolností, vrátane svojej choroby a umierania.

2. Čo sa myslí tým, že Montse je ctihodná?

Kanonizovaní svätí svojím príkladom a príhovorom u Boha pomáhajú nám ostatným kresťanom kráčať cestou života. Cirkev tvrdí, že pomoc, ktorú nám ponúkajú, je veľkou službou: môžeme a mali by sme ich prosiť, aby sa za nás a za všetkých ľudí prihovárali.

Keď bola Montse vyhlásená za ctihodnú, Cirkev tým naznačuje, že je

vzorom, ku ktorému sa my, veriaci katolíci, môžeme modliť a napodobňovať ho. A tiež nás povzbudzuje, aby sme sa na ňu obracali, keď prosíme o nadprirodzené milosti.

3. Môžete upozorniť na niektoré cnosti, ktoré Montse hrdinsky žila?

Ukázala nám, že nasledovať Krista zblízka neznamená robiť veci deň čo deň náročnejšie, alebo mimoriadnejšie, ale svoje každodenné povinnosti konať z lásky a s láskou a premieňať ich na príležitosť slúžiť Bohu a druhým ľuďom. Montse stelesňovala ducha, ktorého Boh zveril svätému Josemaríovi, zakladateľovi Opus Dei.

Jej život tiež ukazuje, že nie je potrebné čakať na to, kým budeme „dospelejší“, aby sme dosiahli tie najvyššie ciele, a že mladosť nie je v živote len nejaké prechodné obdobie, ale práve naopak: je to chvíľa, keď sa

človek môže darovať Bohu, milovať ho celým srdcom a ožiariť tak svet Kristovým svetlom.

Svätý Josemaría pripomína najmladším veriacim Opus Dei, že „roky nepridávajú na múdrosti alebo svätosti. Naopak, Duch Svätý vkladá do úst mladým ľuďom tieto slová: „Super senes intellexi, quia mandata tua quaesivi“ (Ž 119, 100); rozumu som získal viac než starci, lebo tvoje ustanovenia zachovávam. Nečakajte kým zostarnete, aby ste sa stali svätými: to by bol veľký omyl.“

Týmto posolstvom sa Montse bezvýhradne riadila a myslím si, že mnohých mladých ľudí povedie k tomu, aby neodkladali svoje životne dôležité rozhodnutia a dávali svojmu životu nadprirodzený význam: byť solidárny, otvorený Bohu a blížnym.

4. A naozaj sa mladí ľudia modlia k Montse?

Áno, veľa sa k nej modlia. Dostávam stovky informácií o vyslyšaných prosbách na jej príhovor. Ľudia sa tiež prichádzajú modliť k jej hrobu v modlitebni na Vyššej škole Bonauigua v Barcelone.

A počet modlitbových kartičiek je naozaj veľký. Tlačia sa po celom svete. Napríklad podľa mojich informácií ich bolo vydaných 40 000 v nemčine, arabčine, kastílčine, katalánčine, cebuánčine, čínštine, estónčine, francúzštine, angličtine, taliančine, japončine, litovčine, holandčine, poľštine, portugálčine, švédčine a tagalčine.

5. V priebehu procesu blahorečenia sa robia rozhovory s mnohými ľuďmi. Kto sú tí, ktorí svedčili o živote Montse, čo o nej hovoria?

V diecéznom procese, ktorý prebiehal medzi rokmi 1962 až 1968, sa zhromaždili svedectvá 27 osôb,

ktoré boli v priamom kontakte s Montse. V roku 1993 na podnet vtedajšieho postulátora kauzy sa získalo, aj keď to nebolo nutné, viac než 100 svedeckých výpovedí, ktoré doložili ďalší ľudia, ktorí Montse poznali.

Myslím si, že vyhľadávanie svedkov bolo oveľa rozsiahlejšie, než býva zvykom. Získali sme tak podrobný popis jej života, čo veľmi prispelo k dokresleniu jej svätosti.

O čom vypovedajú títo svedkovia? Je ťažké zhrnúť to v niekoľkých riadkoch. Obmedzím sa len na niekoľko viet, bez toho, aby som uvádzal mená:

- „Rada hovorila: Som dcéra Božia.“

- „Montse bola dieťa, ktoré vyrastalo a dospievalo bez problémov. (...) Bola veselá, slušná, príjemná a jednoduchá.“

- „Veľmi starostlivo si dala záležať na maličkostiach: drobné detaily, týkajúce sa poriadku, umŕtvovania, radosti, záujmu o druhých, atď.“

- „Montse našla Ježiša na kríži: Ježiša, ktorý sa odovzdal do rúk svojho Otca, keď povedal: do tvojich rúk porúčam svojho ducha. A pretože dôverovala Bohu, Otcovi a zverovala sa do jeho rúk, bola pokojná, vyrovnaná a šťastná.“

- „To, čo bola na Montse mimoriadneho, bola jej normálnosť. Dokázala žiť so svojou chorobou, a pritom sa nijako nezviditeľňovala, nechcela byť stredobodom pozornosti iných.“

- „Najviac som obdivovala na tejto služobnici Božej jej radosť: trvalú a súčasne nákazlivú radosť. Keď sme ju navštívili – už bola chorá a vedeli sme, že nemá nádej uzdraviť sa -, odchádzali sme plní radosti a s vnútorným pokojom.“

6. Aby mohla byť Montse blahorečená, bude potrebný na jej príhovor zázrak, ktorý uzná Svätá stolica. Existuje už nejaký zázrak, pripisovaný Montse?

Vlastne ďalšia etapa, ktorá predchádza blahorečeniu, je overiť, že sa zázrak stal. Najčastejšie sa stáva, že tieto zázraky sú uzdravenia, ktoré veda nedokáže vysvetliť, či už kvôli druhu choroby, alebo spôsobu, akým sa to uskutočnilo.

Boli sme informovaní o mnohých vyslyšaných milostiach a tiež uzdraveniach. Ako príklad uvediem: 10. marca 2003 vyšiel doktor José O. zo svojho domu v Barcelone, aby niečo nakúpil pre svoju ženu. Na hlavnej triede (Rabla de Catalunya) ho postihla zástava srdca. Dvaja lekári, ktorí práve šli okolo, mu dali masáž srdca a bol prevezený do nemocnice. Jeho žena a priatelia zverili jeho uzdravenie na príhovor

Montse. Neskôr José povedal: „Nikto neveril, že sa zachránim a všetci si mysleli, že budem mať následky na srdci alebo na mozgu. Mohol som ochrnúť, oslepnúť alebo byť jednoducho nemohúci.“ Napriek tomu je v poriadku a vedie normálny život.

Vzhľadom na to, že boli potvrdené jej hrdinské cnosti, som si istý, že mnoho ľudí sa bude utiekať k príhovoru novej ctihodnej a budú nasledovať hojné milosti mimoriadneho charakteru, čo nepochybne povedie k jej skorému blahorečeniu.

7. Aj keď je proces blahorečenia a svätorečenia dlhý a vyžaduje si veľa práce, vy sa asi domnievate, že proces Montse stojí za to? Prečo?

Samozrejme, že to stojí za to! Ako všetky kanonizačné procesy, ktoré sa v Cirkvi uskutočňujú. Potrebujeme

príklady, ktoré nám pomáhajú viesť kresťanský život, ktorý nás učí zvládať „konkrétnu realitu“ našich životov, ako hovorí pápež František v odstavci 31. svojej apoštolskej exhortácie *Amoris laetitia*, „pretože požiadavky a výzvy Ducha Svätého sú zjavné tiež z udalostí dejín“.

Príklad mladej, atraktívnej ženy, veselej, obyčajnej, ktorá sa posväcuje uprostred každodenných, „normálnych“ prác, bude magnetom, ktorý pritiahne mnoho ďalších ľudí – obzvlášť medzi mladými –, aby brali vážne vieru a nachádzali tak skutočné šťastie.